

Tập thơ

Xuân Quỳnh

Tuyển tập 30 bài thơ

December-2014
<http://isach.info>

Anh

Cây bút gãy trong tay
Căn mực khô đáy lọ
ánh điện tắt trong phòng
Anh về từ đường phố
Anh về từ trận gió
Anh về từ cơn mưa
Từ những ngày đã qua
Từ những ngày chưa tới
Từ lòng em nhưc nhồi...

Thôi đừng buồn nữa anh
Tắm rèm cửa màu xanh

Anh

*Trang thơ còn viết dở
Tách nước nóng trên bàn
Và lòng em thương nhớ...*

*ở ngoài kia trời gió
ở ngoài kia trời mưa
Cây bàng đêm ngán ngơ
Nước qua đường chảy xiết
Tóc anh thì ướt đẫm
Lòng anh thì cô đơn
Anh cần chi nơi em*

*Sao mà anh chẳng nói
Anh, con đường xa ngái
Anh, bức vẽ không màu*

Anh

*Anh, nghìn nỗi lo âu
Anh, dòng thơ nổi gió...
Mà em người đời thường
Biết là anh có ở!*

19-7-1973

Bàn Tay Em

Gia tài em chỉ có bàn tay,
Em trao tặng cho anh từ ngày ấy,
Những năm tháng cùng nhau anh chỉ thấy
Quá khứ dài là mái tóc em đen.

Vui, buồn trong tiếng nói, nụ cười em,
Qua gương mặt anh hiểu điều lo lắng,
Qua ánh mắt anh hiểu điều mong ngóng,
Anh nghĩ gì khi nhìn xuống bàn tay?

Bàn tay em ngón chẳng thon dài,
Vết chai cũ, đường gân xanh vắt vả.
Em đánh chắt, chơi thuyền thuở nhỏ,

Bàn Tay Em

Hái rau dền, rau rệu nấu canh,
Tạp vá may, tết tóc một mình,
Rồi úp mặt lên bàn tay khóc mẹ.

Đường tít tắp, không gian như bể,
Anh chờ em, cho em ọn bàn tay
Trong tay anh, tay của em đây
Biết lặng lẽ ọn tròn gìn giữ.

Trời mưa lạnh, tay em khép cửa,
Em phơi mền, vá áo cho anh.

Tay cầm hoa, tay để treo tranh,
Tay thắp sáng ngọn đèn đêm anh đọc.
Năm tháng đi qua, mái đầu cực nhọc,
Tay em đứng trên vầng trán lo âu.

Bàn Tay Em

Em nhẹ nhàng xoa dịu nỗi đau
Và góp nhặt niềm vui từ mọi ngã.
Khi anh vắng, bàn tay em biết nhớ
Lấy thời gian đan thành áo mong chờ.
Lấy thời gian em viết những dòng thơ
Để thấy được chúng mình không cách trở.
Bàn tay em, gia tài bé nhỏ,
Em trao anh cùng với cuộc đời em.

Bao Giờ Ngâu Nở Hoa

Những bông hoa nhỏ nhỏ

Chỉ có chút hương đêm

Ẩn vào trong kẽ lá

Như mối tình lặng câm

Vượt qua tháng qua năm

Vượt qua đời qua xuôi

Bỗng gặp một mùi hương

Như lời yêu thầm gọi

Như ánh đèn chờ đợi

Như ánh mắt bao dung

Trong cơn khát cháy lòng

Bao Giờ Ngâu Nở Hoa

Bỗng tìm ra nguồn nước
Mùi hương không hẹn trước
Tình yêu đến bất ngờ.

Em đâu biết bao giờ
Mùa hoa ngâu ấy nở
Anh như cây đàn khóa
Sợi dây còn ngân vang

Em đi hết lòng em
Lại gặp lời hát đó
Hoa ngâu ở nơi nào
Em cũng không biết nữa
Em chỉ biết tình em
Như ngâu vàng vẫn nở.

Bầu Trời Trong Quả Trứng

(Chuyện của một chú gà con)

Tôi kể với các bạn

Một màu trời đã lâu

Đó là một màu nâu

Bầu trời trong quả trứng

Không có gió có nắng

Không có lắm sắc màu

Một vòm trời như nhau:

Bầu trời trong quả trứng.

Tôi chưa kêu “chiếp chiếp”

Bầu Trời Trong Quả Trứng

Chẳng biết tìm giun, sâu

Đói no chẳng biết đâu

Cứ việc mà yên ngủ...

Tôi cũng không hiểu rõ

Tôi sinh ra vì sao

Tôi đập vỡ màu nâu

Bầu trời trong quả trứng

Bỗng thấy nhiều gió lộng

Bỗng thấy nhiều nắng reo

Bỗng tôi thấy thương yêu

Tôi biết là có mẹ

Đói, tôi tìm giun để

Bầu Trời Trong Quả Trứng

Ăn no xoải cánh phơi...

Bầu trời ở bên ngoài

Sao mà xanh đến thế!

Trời xanh mà tôi nghĩ

Trời xanh mà tôi yêu

Trời xanh ấy mang theo

Cả nỗi lo nỗi sợ

Tôi lo bão lo gió

Tôi sợ cắt sợ điều

Thoáng bóng nó nơi nào

Tôi nấp ngay cánh mẹ...

Nhưng ngoài trời xanh thế

Sao tôi lại ỉn đây!...

Bầu Trời Trong Quả Trứng

*Khi đó tôi nghĩ ngay
Bầu trời trong quả trứng*

*Không có điều có cắt
Không có bão có mưa
Không biết đói biết no
Không bao giờ biết sợ...*

*Nhưng trời ấy chưa vỡ
Thì tôi cũng chẳng về*

*Tôi đâu còn như xưa
Tôi ngày nay đã lớn
Tôi ngồi trong chắc chắn
Thế tôi cứ làm sao!
Còn nổi nhớ gặt gao*

Bầu Trời Trong Quả Trứng

Màu trời xanh này nữa

Nhớ anh em nhớ mẹ

Tôi nhớ vui nhớ buồn...

Biết bao điều lớn hơn

Nỗi lo và nỗi sợ.

Này trời xanh tôi ở

Biết rằng tôi lớn khôn?

Biển Và Em

Rì rào tiếng sóng vỗ nghe em
Gió hiu hiu thổi thật êm đềm
Xa xa chim bay từng đàn nhỏ
Ai ngồi ai nhớ dáng hình em...

Hoàng hôn vừa xuống trên biển vắng
Cá luôn đuổi nhau nhẹ tung tăng.
Sao lòng tôi thoáng nghe nặng trĩu
Nhớ đôi mắt "Người", đẹp tựa trăng

Nhớ một buổi chiều trên biển này
Gió đưa hạt cát nhẹ nhẹ bay
Vờn trên má em, hay hay đó...

Biển Và Em

Em đùa với sóng thật vui say...

Cắt Nghĩa

Tặng Minh-Vũ

*Thằng em thì hay hỏi
Không kể chuyện như anh
(Tuy con, má chẳng sinh
Con vẫn quen gọi má)*

- Má ơi ai sinh cá

Ai làm ra cái kem

Đêm sao lại màu đen

Ban ngày sao màu trắng?...

- Ban ngày làm bằng nắng

Cắt Nghĩa

Màu xanh làm bằng cây

Quả ớt làm bằng cay

Tiếng ồn sinh tàu điện

Gió trong cơn lốc biển

Ghé tai nghe mà xem...

A lại còn cái kem

Thì làm bằng mùa rét

Bông hoa làm bằng tết

Tết làm cho hương thơm

Con làm bằng yêu thương

Của cha và của mẹ

Của bà và của ông

Của má nữa – biết không

Cất Nghĩa

Con làm bằng tất cả

Chỉ Có Sông Và Em

Đã xa rồi căn phòng nhỏ của em
Nơi che chở những người thương mến nhất
Con đường nắng, dòng sông trước mặt
Chuyến phà đông. Nỗi nhớ cứ quay về
Đêm tháng năm hoa phượng nở bên hè
Trang giấy trắng bộn bề bao kỷ ức
Ngọn đèn khuya một mình anh thức
Nghe tin đài báo nóng, lại thương con

Anh yêu ơi, hãy tha lỗi cho em
Nếu đôi lúc giận hờn anh vô cớ
Những bức dọc trong ngày vất vả

Chỉ Có Sóng Và Em

Bàn anh buồn mà em có vui đâu

Chỉ riêng điều được sống cùng nhau

Niềm sung sướng với em là lớn nhất

Trái tim nhỏ nằm trong lồng ngực

Giây phút nào tim đập chẳng vì anh.

Một trời xanh, một biển tận cùng xanh

Và gió thổi và mây bay về núi

Lời thương nhớ ngàn lần em muốn nói

Nhưng bây giờ chỉ có sóng và em...

Quảng Ninh 5-1983

Chị

Đi qua đường là phải trông xe

Chị biết Quỳnh rất hay vô ý

Bao giờ chị cũng dặn em thế

Chăm cho em từng việc hàng ngày

Chị trách em – khi nắm cổ tay:

– Quỳnh gầy thế chẳng chịu ăn gì cả!

Thấy em buồn chị buồn hơn nỗi buồn của chị

Thấy em vui chị vui hơn nỗi vui của em

Lớn rồi mà chị chẳng tin

Chị vẫn coi em như ngày còn bé

Em đã lớn vượt xa điều chị nghĩ

Chị

Khổ hơn nhiều cái khổ chị lo

Vui hơn nhiều cái vui chị cho

Trên đường đi bước thành bước bại

Nhưng mỗi bận em buồn, chị hỏi

Em bảo rằng: "em mệt chút thôi".

Khi đi xa giữa bom đạn toi bời

Thư em viết: "nơi này yên tĩnh quá".

Em thương chị bao lâu rồi vất vả

Đêm soạn bài, ngôi trường gió hoang sơ

Giữa tiếng bom thù và dưới những bão mưa

Cơn sốt cháu võ vàng đôi mắt chị

Nên vui buồn mà em vẫn có

Bao nhọc nhằn em đã từng qua

Chị

*Chỉ bạn bè em viết và thơ.
Em đã viết những điều em đã sống
Mà trước chị em lại thường im lặng
Nên chẳng bao giờ chị hiểu em
Ai nói gì về em chị cũng không tin
Vì chị nghĩ chị hiểu em hơn tất cả*

Chồi Biếc

Dưới hai hàng cây
Tay ôm trong tay
Cùng anh sóng bước
Nắng đùa mái tóc
Chồi biếc trên cây
Lá vàng bay bay
Như ngàn cánh bướm
(Lá vàng rụng xuống
Cho đất thêm màu
Có mắt đi đâu
Nhựa lên chồi biếc)

Chồi Biếc

*Này anh, em biết
Rồi sẽ có ngày
Dưới hàng cây đây
Ta không còn bước
Như người lính gác
Đã hết phiên mình
Như lá vàng rụng
Cho chồi thêm xanh
Và đời mai sau
Trên đường này nhé
Những đôi tri kỷ
Sóng bước qua đây
Lá vàng vẫn bay*

Chòi Biếc

Chòi non lại biếc

2-1-1963

Chuồn Chuồn Báo Báo

Lại gặp lại cánh chuồn ngày thơ bé
Bay đan nhau dệt mảnh nắng cuối cùng

Con chuồn ngô hay làm dáng

Chao mình soi mặt ao trong

Đốt cháy lòng một nét chờ mong

Con chuồn đỏ thân ngời như ngọn lửa

Con chuồn vằn mang những điều kì lạ

Với đứa trẻ nào chưa biết bơi

Ơi cánh chuồn gọi những buồn vui

Cánh chuồn nào bay vào những nỗi nhớ?

Ngon sào thừa cánh buồm ai ngái ngủ

Chuòn Chuòn Báo Báo

Những cánh buồm mỏng mảnh như tình yêu!

Gió heo may hôm nay về chãng

Mà chuòn chuòn bay về dăng dăng

Báo cơn bão phương nào thổi tới?

Đường sẽ vắng nếu trời bão nổi

Cánh cửa nhà sập lại trước khi mưa

Con chim tìm tránh bão sẽ về xa

Con kiến nhỏ cũng ẩn mình trong tổ

Không còn trời xanh chỉ mưa và gió

Những dòng sông không nhà cửa miên man

Và mây, mây khắp chôn lang thang

Chặn bốn phía những cỏ cây tội nghiệp

Cho cơn lốc dữ tợn về bẻ nát

Chuòn Chuòn Báo Báo

*Trái đất này sẽ nhân chìm trong mưa
Không tìm đâu một chỗ nương nhờ!
Mỏng manh thế chịu làm sao nổi
Chuòn chuòn ơi báo làm chi bão tới
Trời bão lên rồi mây ở đâu?*

Chuyện Cổ Tích Loài Người

*Trời sinh ra trước nhất
Chỉ toàn là trẻ con
Trên trái đất trụi trần
Không dáng cây ngọn cỏ
Mặt trời cũng chưa có
Chỉ toàn là bóng đêm
Không khí chỉ màu đen
Chưa có màu sắc khác*

*Mắt trẻ con sáng lắm
Nhưng chưa thấy gì đâu!
Mặt trời mới nhô cao*

Chuyện Cổ Tích Loài Người

*Cho trẻ con nhìn rõ
Màu xanh bắt đầu cỏ
Màu xanh bắt đầu cây
Cây cao bằng gang tay
Lá cỏ bằng sợi tóc
Cái hoa bằng cái cúc
Màu đỏ làm ra hoa
Chim bầy giờ sinh ra
Cho trẻ nghe tiếng hót
Tiếng hót trong bằng nước
Tiếng hót cao bằng mây
Những làn gió thơ ngây
Truyền âm thanh đi khắp*

*Muốn trẻ con được tắm
Suối bắt đầu làm sông
Sông cần đến mênh mông
Biển có từ thuở đó
Biển thì cho ý nghĩ
Biển sinh cá sinh tôm
Biển sinh những cánh buồm
Cho trẻ con đi khắp
Đám mây cho bóng rợp
Trời nắng mây theo che
Khi trẻ con tập đi
Đường có từ ngày đó
Nhưng còn cần cho trẻ*

Chuyện Cổ Tích Loài Người

*Tình yêu và lời ru
Cho nên mẹ sinh ra
Để bế bồng chăm sóc
Mẹ mang về tiếng hát
Từ cái bóng cái bang
Từ cái hoa rất thơm
Từ cánh cò rất trắng
Từ vị gừng rất đắng
Từ vết lấm chưa khô
Từ đầu nguồn cơn mưa
Từ bãi sông cát vắng...*

*Biết trẻ con khao khát
Chuyện ngày xưa, ngày sau*

Chuyện Cổ Tích Loài Người

*Không hiểu là từ đâu
Mà bà về ở đó
Kể cho bao chuyện cổ:
Chuyện con cóc, nàng tiên
Chuyện cô Tấm ở hiền
Thằng Lý Thông ở ác...
Mái tóc bà thì bạc
Con mắt bà thì vui
Bà kể đến suốt đời
Cũng không sao hết chuyện
Muốn cho trẻ hiểu biết
Thế là bố sinh ra
Bố bảo cho biết ngoan*

Chuyện Cổ Tích Loài Người

*Bố dạy cho biết nghĩ
Rộng lắm là mặt bể
Dài là con đường đi
Núi thì xanh và xa
Hình tròn là trái đất...
Chữ bắt đầu có trước
Rồi có ghế có bàn
Rồi có lớp có trường
Và sinh ra thầy giáo...
Cái bảng bằng cái chiếu
Cục phân từ đá ra
Thầy viết chữ thật to:
“Chuyện loài người” trước nhất.*

Chuyện Cổ Tích Về Loài Người

*Trời sinh ra trước nhất
Chỉ toàn là trẻ con
Trên trái đất trụi trần
Không dáng cây ngọn cỏ
Mặt trời cũng chưa có
Chỉ toàn là bóng đêm
Không khí chỉ màu đen
Chưa có màu sắc khác*

*Mắt trẻ con sáng lắm
Nhưng chưa thấy gì đâu !
Mặt trời mới nhô cao*

Chuyên Cổ Tích Về Loài Người

Cho trẻ con nhìn rõ

Màu xanh bắt đầu cỏ

Màu xanh bắt đầu cây

Cây cao bằng gang tay

Lá cỏ bằng sợi tóc

Cái hoa bằng cái cúc

Màu đỏ làm ra hoa

Chim bấy giờ sinh ra

Cho trẻ nghe tiếng hót

Tiếng hót trong bằng nước

Tiếng hót cao bằng mây

Những làn gió thơ ngây

Truyền âm thanh đi khắp

Chuyên Cổ Tích Về Loài Người

*Muốn trẻ con được tắm
Sóng bắt đầu làm sông
Sông cần đến mênh mông
Biển có từ thuở đó
Biển thì cho ý nghĩ
Biển sinh cá sinh tôm
Biển sinh những cánh buồm
Cho trẻ con đi khắp
Đám mây cho bóng rợp
Trời nắng mây theo che
Khi trẻ con tập đi
Đường có từ ngày đó
Nhưng còn cần cho trẻ*

Chuyện Cổ Tích Về Loài Người

*Tình yêu và lời ru
Cho nên mẹ sinh ra
Để bế bồng chăm sóc*

*Mẹ mang về tiếng hát
Từ cái bóng cái bang
Từ cái hoa rất thơm
Từ cánh cò rất trắng
Từ vị gừng rất đắng
Từ vết lấm chưa khô
Từ đầu nguồn cơn mưa
Từ bãi sông cát vắng...*

*Biết trẻ còn khao khát
Chuyện ngày xưa, ngày sau*

Chuyện Cổ Tích Về Loài Người

Không hiểu là từ đâu

Mà bà về ở đó

Kể cho bao chuyện cổ:

Chuyện con cóc, nàng tiên

Chuyện cô Tấm ở hiền

Thằng Lý Thông ở ác...

Mái tóc bà thì bạc

Con mắt bà thì vui

Bà kể đến suốt đời

Cũng không sao hết chuyện

Muốn cho trẻ hiểu biết

Thế là bố sinh ra

Bố bảo cho biết ngoan

Chuyện Cổ Tích Về Loài Người

Bố dạy cho biết nghĩ

Rộng lắm là mặt bể

Dài là con đường đi

Núi thì xanh và xa

Hình tròn là trái đất...

Chữ bắt đầu có trước

Rồi có ghế có bàn

Rồi có lớp có trường

Và sinh ra thầy giáo...

Cái bảng bằng cái chiếu

Cục phấn từ đá ra

Thầy viết chữ thật to:

"Chuyện loài người" trước nhất.

Con Chả Biết Được Đâu

(Thơ xuân cho con)

Mẹ đan tấm áo nhỏ
Bây giờ đang màu xuân
Mẹ thêu vào chiếc khăn
Cái áo và cái lá
Cỏ bờ đê rất lạ
Xanh như là chiêm bao

Kìa bãi ngô, bãi dâu
Thoảng tiếng cười đầu đò.
Mẹ đi trên hè phố
Nghe tiếng con đập thềm

Con Chả Biết Được Đâu

Mẹ nghĩ đến bàn chân

Và con đường tí tấp

Bỗng như lên tiếng hát

Từ màu mạ dưới đồng

Từ hạt cây trong rừng

Từ cánh buồm trên biển

Thường trong nhiều câu chuyện

Bố vẫn nhắc về con

Bố mới mua chiếc chăn

Dành riêng cho con đắp

Áo con bố đã giặt

Thơ con bố viết rồi

Con Chả Biết Được Đâu

*Các anh con hỏi hoài:
- Bao giờ sinh em bé?
Cả nhà mong con thể
Con chả biết được đâu
Mẹ ghi lại để sau
Lớn lên rồi con đọc*

1-1975

Con Yêu Mẹ

- Con yêu mẹ bằng ông trời
Rộng lắm không bao giờ hết

- Thế thì làm sao con biết

Bà trời ở những đâu đâu

Trời rất rộng lại rất cao

Mẹ mong bao giờ con tới!

- Con yêu mẹ bằng Hà Nội

Để nhớ mẹ con tìm đi

Từ phố này đến phố kia

Bà con gặp ngay được mẹ.

- Hà Nội còn là rộng quá

Con Yêu Mẹ

Các đường như nhện giăng tơ
Nào những phố này phố kia
Gặp mẹ làm sao con gặp hết!

- Con yêu mẹ bằng trường học
Suốt ngày con ở đây thôi
Lúc con học, lúc con chơi
Là con cũng đều có mẹ

- Nhưng tối con về nhà ngủ
Thế là con lại xa trường
Còn mẹ ở lại một mình
Thì mẹ nhớ con lắm đây
Tình mẹ cứ là hay nhớ
Lúc nào cũng muốn bên con

Con Yêu Mẹ

Giá có cái gì gần hơn

Con yêu mẹ bằng cái đó

- À mẹ ơi có con để

Luôn trong bao đêm con đây

Mở ra là con thấy ngay

Con yêu mẹ bằng con để.

Cố Đô

Vời vết chân của bầy dã thú
In trên nền gạch cũ trước lăng vua
Vời dòng sông như không chảy bao giờ
Vẫn mờ ảo ngàn năm màu sương khói
Tà áo trắng bay về đâu vời vời
Con thuyền khuya trăng gọi phía nguồn xa
Màu nắng in trong mắt tự ngàn xưa
Căn nhà cũ, mảnh vườn hương ngày cũ
Dấu hiện tại mà như quá khứ
Bà quê hương dù không phải quê hương.
Đường như đây, tôi có nỗi buồn

Cố Đô

Có hạnh phúc, có một thời thơ bé
Có khát vọng những năm còn rất trẻ
Tôi thuộc từ ngọn cỏ đến nhành cây
Tôi thương về vời vợi những trời mây
Nhịp tim đập tiếng chuông ngày nắng xế.

Đường xa ngái cho lòng da diết thể
Con nước nào ra bể chiều nay
Đến nao lòng là giờ phút chia tay
Con sông cũ mảnh vườn xưa ngày cũ
Như vĩnh biệt tuổi thơ và quá khứ
Bạn bè ơi dấu tôi sẽ quay về
Nhưng chắc rằng tất cả chẳng như xưa
Tôi sẽ khác, cố đô rồi cũng khác.

Cố Đô

Huế, 11-1984

Có Một Thời Như Thế

*Có một thời vừa mới bước ra
Mùa xuân đã gọi mời trước cửa
Chẳng ngoài lại vết chân trên cỏ
Vườn hoa nào cũng ở phía mình đi
Đường chẳng xa, núi không mấy cách chia.
Trong đáy mắt trời xanh là vĩnh viễn
Trang nhật ký xé trăm lần lại viết
Tình yêu nào cũng tha thiết như nhau*

*Có một thời ngay cả nỗi đau
Cũng mạnh mẽ ồn ào không giấu nổi
Mơ ước viễn vông, niềm vui thơ dại*

Có Một Thời Như Thế

*Tuổi xuân mình tưởng mãi vẫn tươi xanh
Và tình yêu không ai khác ngoài anh
Người trai mới vài lần thoáng gặp
Luôn hy vọng để rồi luôn thất vọng
Tôi đã cười đã khóc những không đâu
Một vầng trăng niên thiếu ở trên đầu
Một vạt đất cỏ xanh rờn trước mắt...
Mái tóc xanh bắt đầu pha sợi bạc
Nỗi vui buồn cũng khác những ngày xưa
Chỉ chút thời gian từng phút từng giờ
Như kẻ khó tính từng hào keo kiệt
Tôi biết chắc mùa xuân rồi cũng hết
Hôm nay non, mai cỏ sẽ già .*

Có Một Thời Như Thế

*Tôi đã đi mấy chặng đường xa
Vượt mấy núi mấy rừng qua mấy biển
Niềm mơ ước gửi vào trang viết
Nỗi đau buồn dồn xuống đáy tâm tư
Em yêu anh hơn cả thời xưa
(Cái thời tưởng chết vì tình ái)
Em chẳng chết vì anh, em chẳng đổi
Em cộng anh vào với cuộc đời em
Em biết quên những chuyện đáng quên
Em biết nhớ những điều em phải nhớ
Hoa cúc tím trong bài hát cũ
Dấu vẫn là cung bậc của ngày xưa
Quá khứ đáng yêu, quá khứ đáng tôn thờ*

Có Một Thời Như Thế

Nhưng đâu phải là điều em luyện tiếc.

11-1984

*Dẫu Em Biết Chắc Rằng Anh Trở
Lại*

*Thị trấn nào anh đến chiều nay
Mảnh tường vắng, mùa đông giá rét
Dẫu em biết không phải là vĩnh biệt
Vẫn thấy lòng da diết lúc chia xa
Xóm nào anh sẽ đi qua
Những đồng lúa, vườn cây, bờ bãi...
Dẫu em biết rằng anh trở lại
Ngọn gió buồn vẫn thổi phía không anh.
Thời gian trôi theo cánh cửa một mình*

Dấu Em Biết Chắc Rằng Anh Trở Lại

*Hạt mưa bụi rơi thềm trên mái ngói
Tờ lịch mỏng bay theo lòng ngóng đợi
Một con đường vời vợi núi cùng sông
Gọi ngàn lần tên anh vẫn là không
Chỉ lá rụng dạt dào lối phố
Dấu em biết rằng anh, anh cũng nhớ.
Nhưng lòng em nào có lúc nguôi quên.*

6-3-1985

Đêm Cuối Năm

Đã mùa hoa cúc vàng
Lại một năm sắp hết
Thời gian sao trôi nhanh
Ngốn ngàng nhiều công việc

Thế là ba cái tết
Hai chúng mình có nhau
Dù chưa phải là lâu
Nhưng cũng không ngắn ngủi
Hạnh phúc tính bằng năm
Cây tính bằng mùa trái
Dẫu lòng em không quên

Đêm Cuối Năm

Con đường ga cát bụi

Bóng anh đi làm lui

Sông đôi bờ cách xa

Dấu lòng em chưa qua

Những hồi còi báo động

Những căn hầm nước ngập

Con chúng ta còn thơ...

Em đâu nhắc chuyện qua

Để cho lòng túi cực

Em nhớ lại ngày xa

Thấy mình thêm hạnh phúc

Qua bao ngày lửa đạn

Đêm Cuối Năm

*Đất về với mùa xuân
Như em về với anh
Qua những ngày sóng gió
Ở ngoài kia đường phố
Màu áo chen màu hoa
Anh có nghe: ngoài ga
Tiếng con tàu đang gọi*

Mùa xuân 1976.

Đêm Trở Về

Một nhành cây đập khẽ vào cửa sổ

Một nhành cây ướt đẫm mưa rào

Đêm bên bờ biển, cát và sao

Gian nhà trọ, ngọn đèn vàng bé nhỏ

Đêm đầu tiên tôi trở về quê cũ

*Chưa thấy mặt người thân, chưa gặp được xóm
làng*

Chỉ ánh sao, mùi cỏ cháy hun thuyền

Một nhành cây đập khẽ vào cửa sổ

Có thể là ngọn gió.

Lá rào rào nước rơi

Đêm Trở Về

*Hay một cánh chim bay
Thuỷ triều lớn đang ngập tràn khắp bãi
Những tảng đá vôi trắng tinh như muối
Những tảng đá xanh lấp lánh rong mềm*

Tôi mở cửa ra vườn

Bồn bề xào xạc

Từ cành thấp lên cành cao

Từ cây này sang cây khác

Tiếng thì thầm lan mãi đến xa xôi

Có lẽ nào cây đã nhận ra tôi?

Chân tôi bước trên đất và trên cỏ

Tôi nghe tiếng chim đêm, tôi chạm vào tảng đá

Lòng bồn xạc xào run rẩy như cây

Đêm Trở Về

*Trời sáng mau đi cho tôi gặp mặt người
Hai mươi năm hai mươi năm mong nhớ
Hai mươi năm tôi mới có một khung cửa sổ
Để mở ra là gặp quê nhà.*

*Ôi mùi thơm của những bông hoa
Những nhành cây như bàn tay triu mến
Của quê nhà đang ngả xuống vai tôi
Nước mắt hoà với giọt mưa vui
Gà gáy sáng, vòm xan nắng đây!*

Đà Nẵng, 1975

Gửi Lại Thành Phố Năng

Ngày mai tôi xa rồi
Biết bao giờ trở lại
Ôi thành phố tôi yêu
Dưới một trời nắng dãi
Nắng như màu lửa cháy
Sém lòng một vết thương
Mai dù đi tới đâu
Vẫn mang màu nắng ấy.
Ngày mai tôi xa rồi
Lòng tôi còn ở lại
Một chút tình yêu tôi

Gửi Lại Thành Phố Năng

*Như vệt đèn le lói
Lẩn trong triệu ánh đèn
Lẩn trong màu áo mới
Lẩn trong những ngã tư
Tiếng còi xe giục gọi
Tình yêu như hạt bụi
Ướt lồi chân người qua

Tình tôi như màu hoa
Trong mảnh vườn đã tôi
Như tiếng vang hòn sỏi
Giữa biển đời mênh mông
Dẫu có cũng bằng không
Chỉ riêng mình tôi biết*

Gửi Lại Thành Phố Năng

*Bạn bè đâu vắng hết
Cửa khoá đường phố đông
Những chiếc cầu qua sông
Xa lộ dài tít tắp
Ôi cái thành phố năng*

*Tình yêu tôi nhỏ nhoi
Ở đây chỉ cha tôi
Hiểu tình thương tôi lớn
Cửa căn phòng chật hẹp
Tóc bạc ngóng chờ con
Bình minh lại hoàng hôn
Chia li và gặp gỡ
Cuối đường ra tới chợ*

Gửi Lại Thành Phố Năng

Tiếng gậy người âm vang

Giữa nhịp sống đua chen

Tôi vẫn còn nghe rõ: Tình thương

*Hát Ru Chồng Những Đêm Khó
Ngủ*

Anh không ngủ được ư anh?

Để em mở quạt quần màn lên cho

Lặng sao cái gió mặt hồ

Shét sao cái nóng đầu mùa đã ghê!

Đoàn thương binh mới trở về

Đánh nhau trước cửa hàng bia lúc chiều

Anh không ngủ được anh yêu?

Nghe chi con lũ đang chiều nước dâng

Ngày mai cây lúa lên đòng

Hát Ru Chông Những Đêm Khó Ngủ

Lại xanh như đã từng không mất mùa

Con sông bạn với con đò

Con người bạn với câu hò trên sông.

Ngủ đi, em khép cửa phòng

Để em lên gác em trông xem nào

Ai đồn rằng cọ cháy cao

Người dân Vĩnh Phú đốt bao nhiêu đồi

Hình như lửa đã tắt rồi

Gió không thổi nữa anh ơi yên lòng

Thương gì người đói lang thang

Xin ăn trên khắp phố phường ngoài kia

Ngủ đi anh hãy ngủ yên

Hát Ru Chông Những Đêm Khó Ngủ

*Rồi mai họ sẽ trở về quê thôi
Lòng thương chỉ nói bằng lời
Lấy đâu ra gạo cho người được no*

*Khuya rồi anh hãy ngủ đi
Để em trở dậy em che bớt đèn
Đứa nào nó nói cùng anh
Cái tin chết của bạn mình vừa xong
Chắc là đường đất khó khăn
Nên thư từ chẳng thể năng gửi về*

*Anh ơi anh hãy ngủ đi
Thằng con ta nó nằm mê đó mà
Ngày chơi súng giả ba lô
Làm anh giải phóng hết hò suốt thôi*

Hát Ru Chông Những Đêm Khó Ngủ

Mười năm sau lớn lên rồi

Sẽ quên đi những trò chơi bây giờ

Ngủ đi anh, hãy ngủ đi...

1974

Hát Ru

Bình hoa đã ngủ trên bàn
Kìa trang sách gấp ngọn đèn thiu thiu
Ngủ đi, người của em yêu
Này, con tàu lạ vừa neo bến chờ
Trời đêm nghiêng xuống mái nhà
Biển xanh kia cũng đã mơ đất liền.

Anh mơ anh có thấy em
Thấy bông cúc nhỏ nơi triền đất quê
Chiếc mo rơi ở bờ tre
Con sông thăm biển đã về rừng xưa
Đám mây về với con mưa

Hát Ru

Con đường đi tới miền chưa có đường.

Ngủ đi vầng trán yêu thương

Bức tranh đã ngủ mặt tường lặng im

Ngủ đi, hòn đá thì mềm

Bàn chân thì cứng ngọn đèn thì xa

Thời gian như gió thoảng qua

Tình yêu là cánh đồng hoa giữa trời

Tay ta nắm lấy tay người

Dẫu qua trăm suối ngàn đời cũng qua.

Hát Với Con Tàu

Mùa xuân đất nước mênh mông
Con tàu đi giữa muôn lòng thương yêu
Tàu qua những sớm những chiều
Những sông, những núi, những đèo tàu qua...
Nơi nào cũng muốn là ga
Một bàn tay vẫy tha thiết con tàu
Một lời hát gửi theo sau
Một bình minh ở trên đầu cùng đi
Biển xanh là nỗi nhớ quê
Trời xanh như những cách chia đã lìa
Phố xanh trong những ánh đèn

Hát Với Con Tàu

Bàng xanh đang xoá những miền thép gai

Em không nói được nên lời

Giấu trong đáy mắt tiếng cười của em

Những rừng những núi chưa quen

Những làng những phố biết em lần đầu

Mà em đã nhớ từ lâu

Mà em vẫn ước cùng nhau trở về

Con tàu nổi lại trăm quê

Những tên xa vội nay nghe hoá gần

"Đường vô xứ Huế quanh quanh"

Mà sông Hương với Ngự Bình là đây

Con tàu đi giữa biển mây

Hải Vân ta biết có ngày ta qua

Hát Với Con Tàu

*Nha Trang sóng vỗ bên nhà
Phan Rang, Phan Thiết còn xa nữa mình ?*

*Lặng yên, nghe rõ không anh
Trái tim đập giữa mênh mông đất trời
Khi vô thành phố tên Người
Con tàu như cũng nói lời thiết tha
Qua rồi bao nỗi cách xa
Quê anh giờ cũng đã là quê em
Cỏ cây, ngọn gió cũng quen
Vừa nghe tiếng nói đã nên mặn mà*

*Thơ em đã có bóng dừa
Có dòng kênh với con đò quê anh
Có bao trai gái đất mình*

Hát Với Con Tàu

*Ra đi, giờ cũng như anh trở về
Này anh, em hát anh nghe
Dẫu không hay cũng đừng chê đừng cười
Mùa xuân tôi hát với người
Với con tàu – hát những lời thương yêu*

Mùa xuân 1976

Hoa Cỏ May

Cát vẳng sông đầy cây ngẩn ngơ
Không gian xao xuyến chuyển sang mùa
Tên mình ai gọi sau vòm lá
Lời cũ em về nay đã thu

Mây trắng bay đi cùng với gió
Lòng như trời biếc lúc sang hè
Đáng cay gửi lại bao mùa cũ
Thơ viết trôi dòng theo gió xa

Khắp nẻo giăng đầy hoa cỏ may
Áo em sơ ý cỏ găm đầy
Lời yêu mỏng mảnh như lời khời

Hoa Cỏ May

Ai biết lòng người có đổi thay?!

Hoa Cúc Xanh

*Hoa cúc xanh có hay là không có
Trong đầm lầy tuổi nhỏ của anh xưa
Một dòng sông lặng chảy từ xa
Thung lũng vắng sương bay đầy cửa sổ*

*Hoa cúc xanh có hay là không có
Một ngôi trường bé nhỏ cuối ngàn xa
Mơ ước của người hay mơ ước của hoa
Mà tươi mát mà dịu dàng đến thế*

*Cỏ mới mọc con chim rừng thơ bé
Nước trong ngần thắm thì với ngàn lau
Trái tim ta như nắng thuở ban đầu*

Hoa Cúc Xanh

*Chưa chút gọn một lần cay đắng
Trên thềm cũ mùa thu vàng gió nắng
Đời yên bình chưa có những chia xa
Khắp mặt đầm xanh biếc một màu hoa
Hương thơm ngát cả một vùng xứ sở
Những cô gái da mịn màng như lụa
Những chàng trai đang độ tuổi hai mươi
Người yêu người, yêu hoa cỏ đất đai
Những câu chuyện xoay quanh mùa hái quả...*

*Hoa cúc xanh có hay là không có
Tháng năm nào ấp ủ thuở ngày thơ
Có hay không thung lũng của ngày xưa
Anh đã ở và em thường tới đó*

Hoa Cúc Xanh

*Châu châu xanh, chuồn chuồn kim thăm đở
Những ngã đường phơ phất gió heo may
Cả một vùng vương quốc tuổi thơ ngây
Bao mơ ước mướt mà như lá cỏ...
Anh đã nghĩ chắc là hoa đã có
Mọc xanh đầy thung lũng của ta xưa.*

Hoa Cúc

Có thay đổi gì không màu hoa ấy
Mùa hạ qua rồi lại đến mùa thu
Thời gian đi màu hoa cũ về đâu
Nay trở lại vẫn còn như mới mẽ

Bao mùa thu hoa vẫn vàng như thế
Chỉ là em đã khác với em xưa
Nắng nhạt vàng, ngày đã quá trưa
Nào đâu những biển chờ nơi cuối đất

Bao ngày tháng đi về trên mái tóc
Chỉ em là đã khác với em thôi
Nhưng màu hoa đâu dễ quên người

Hoa Cúc

Thành phố ngợp ngày nao chiều gió đây

Gương mặt ấy lời yêu thương ấy

Màu hoa vẫn cháy ở trong em

Hoa Đại Núi Hoàng Liên

Một ngày đường từ miền đất trung du :

Tôi chỉ gặp bụi bay và nắng gắt

Sang thu rồi gió vẫn nồng da mặt

Tiếng ve nào còn sót trong lùm cây

Nghe nhói lòng nỗi nhớ cuối tình yêu

Chợt thấy lạc giữa bốn bề vắng ngắt

Lên cao... lên cao nắng như dần nhạt

Bỗng vui mừng bắt gặp một nhành hoa

Khắp Hoàng Liên trên một ngàn thước núi

Hoa nép mong manh trước tầm gió thổi

Hoa diệp vàng cô độc giữa thâm u

Hoa Đại Núi Hoàng Liên

Và bên đường hoa nghệ đại ngấn ngò

Hoa sim tím một nỗi buồn hoang dã

Hoa lay ơn góc vườn xưa còn nhớ

Mà thấy người cành lá khẽ lung lay

*Hoa mọc dưới chân người, hoa mọc đến chân
mây*

(Có nhiều thứ hoa còn chưa biết rõ...)

Anh đừng hỏi tên hoa làm chi nữa

Những hoa này chỉ hoa đại mà thôi!

Không phải hoa được ở cùng người

Được chăm sóc những mảnh vườn sạch cỏ

Được khoe đến muôn màu sắc lạ

Và được đời chiêm ngưỡng mùi hương

Hoa Dại Núi Hoàng Liên

*Không phải hoa được cắm trên bàn
Trong ngày hội của những niềm vui mới
Những hoa này lại nở cho triền*

Không Đề 02

(Viết cho Vũ)

Mắt anh nâu một vùng đất phù sa
Vùng đất của nơi nào trong trí nhớ
Em chiêm đoạt rồi em hoảng sợ
Giữa vô cùng hoang vắng giữa cô đơn
Mấy năm rồi, thơ em buồn hơn

Áo em rộng, lòng em tan nát
Những bài hát ngày xưa em vẫn hát
“Cây trúc xinh, quán dốc...góc đá làng...”
Câu thơ anh em vẫn đọc thăm
Cả lúc nghĩ: “...biết bao giờ trở lại”

Mái tôn dột. Sao mà mưa mãi
Anh ra đi
Phố vắng
Đầu trần.

Biết bao giờ cho đến mùa xuân
Em sẽ kể anh nghe về chuyện cỏ
Em sẽ kể anh nghe về ngọn gió
Trên đỉnh cao thành bão những đêm hè
Em kể về những miền đất em đi
Những cửa biển thơ anh thường nói tới
Những rừng hoa thơ anh từng đến hái
Trái bàng vàng rụng vội con đường quen.
Chẳng có gì để em nói về em

Không Đè 02

Em chỉ thấy em là người có lỗi.

Không Đề

Sắc lá phong rực vàng lên lần cuối
Trái mùa thu chín vội trước khi xa
Như ngọn đèn lửa bùng lên rực rỡ
ánh hoàng hôn rực cháy trước hiên nhà
Cũng có thể mùa thu chưa hết
Vẫn còn đang lưu luyến khách đi qua
Cũng có thể là tôi đến chậm
Thấy màu mây rừng lá tưởng còn thu

Mục Tư Khoa 9-1987

Lời Ru Của Mẹ

*Lời ru ản nơi nào
Giữa mệnh mang trời đất
Khi con vừa ra đời
Lời ru về mẹ hát*

*Lúc con nằm ảm ảp
Lời ru là tấm chăn
Trong giấc ngủ êm đềm
Lời ru thành giấc mộng*

*Khi con vừa tỉnh giấc
Thì lời ru đi chơi
Lời ru xuống ruộng khoai*

Lời Ru Của Mẹ

Ra bờ ao rau muống

Và khi con đến lớp

Lời ru ở cổng trường

Lời ru thành ngọn cỏ

Đón bước bàn chân con

Mai rồi con lớn khôn

Trên đường xa nắng gắt

Lời ru là bóng mát

Lúc con lên núi thăm

Lời ru cũng gập ghềnh

Khi con ra biển rộng

Lời ru thành mệnh mông